

Un loc căruia să-i aparțin

Povestea lui Brian

De când îmi amintesc, am știut că sunt diferit. Chiar când nu știam de ce, simțeam că nu prea mă potriveam cu ceilalți copii. Profesorii foloseau cuvinte ca „unic” și „creativ” ca să mă descrie, dar cel mai adesea ceea ce auzeam era „ciudat”. Întotdeauna am avut alte interese, îmi petreceam timpul jucându-mă în lumea mea imaginară, și în loc să joc sport cu ceilalți tipi din împrejurimi, adesea mă ghemuiam undeva și citeam. Eram un copil emoțional, foarte sensibil, căruia îi plăcea să arate afecțiune și care plângea ușor. Deseori mă simțeam respins pentru că arătam emoție, îndeosebi pentru că plângeam; aceasta nu era văzut ca masculin. Dar în ciuda dificultăților cu tatăl meu, știam că părinții mei mă iubeau, și fiind crescut în biserică, eram sigur că și Dumnezeu mă iubește, și Îl iubeam și eu.

Apoi în clasa a patra lumea mea s-a schimbat. Într-o zi în timp ce mă jucam pe un teren, în apropiere de casa mea, doi băieți mai mari s-au apropiat de mine în școala mea. La început am fost flatat că îmi acordau atenție, dar apoi lucrurile au devenit neconfortabile, și deși pe vremea aceea nu aveam cuvinte ca să înțeleg, cei doi băieți m-au molestat sexual. Îmi amintesc că apoi au râs de mine, numindu-mă „homo” și zicând că dacă voi spune cuiva ce s-a întâmplat, atunci toată lumea va ști ce homo eram. Nici măcar nu știam ce înseamnă acel cuvânt pe vremea aceea, dar m-am simțit atât de rușinat încât mi-a luat ani de zile ca să încerc să vorbesc despre asta. În schimb m-am dus acasă și m-am închis în debara și am plâns. Îmi amintesc că tatăl meu a venit și m-a întrebat de ce sunt închis în debara, dar nu aveam cuvinte ca să-i spun ce s-a întâmplat, eram doar un copil, așa că m-a scos din debara și mi-a spus să mă opresc din plâns.

Din acea zi am crezut că ceva nu era în ordine cu mine, că eram ciudat. Am simțit și că Dumnezeu probabil că nu mă iubea prea mult, deoarece când am crescut și am mers la gimnaziu, sentimentele mele de alienare au crescut. Eram mai mic de vârstă decât majoritatea copiilor din clasa mea și încet în ceea ce privește dezvoltarea, eram un fel de ciudat și aveam abilități sociale scăzute, și mă simțeam întotdeauna incomod. Tipii populari din clasa mea, care puteau juca sporturi și întotdeauna aveau fete care le acordau atenție, deseori mă necăjeau și chiar mă băteau. Îi uram, dar și mai adânc în interior, vroiam să fiu ca ei, să fiu cool, să fiu athletic. Când am crescut și pubertatea s-a instalat, aceste dorințe și această admirație pentru tipi s-a transformat în atracție fizică.

Și cuvintele rușinoase care mi se spusese cu ani în urmă, au devenit întipărite în inima mea. Eram diferit, nu mă potriveam, și eram un homo.

În tot acest timp am continuat să merg la biserică, la școala duminicală, la o tabără creștină și chiar la o școală creștină. Eram foarte bun la a juca rolul unui bun creștin și simțeam o mare presiune pentru a păstra aparențele pentru că părinții mei erau foarte implicați în biserică mea, și școala bisericii era un loc unde oamenii mă iubeau și mă laudau când cântam, sau interpretam un rol, sau ajutam la aducerea copiilor în biserică, dar adânc în interiorul meu știam că dacă le-aș spune cu ce mă luptam, m-ar respinge.

Apoi am început să experimentez sexual, și am întâlnit un alt băiat care umbla creanga cu mine. Am început să mă definesc ca gay, și mi-am disociat identitatea în două persoane diferite, creștinul cel bun, și cel care era supărat pe Dumnezeu și era gay. Când am înaintat în vârstă a devenit tot mai greu să joc cele două roluri, și viața mea a început să se prăbușească. Simțeam că nu aveam prieteni, și cel cu care pierdeam timpul a hotărât că nu mai vroia nimic. Eram foarte deprimat, plin de rușine, și adesea m-am gândit să mă omor. Într-o noapte mi-a fost de-ajuns și în timp ce părinții mei erau plecați, am mers în bucătărie și am umplut chiuveța, și am scos cel mai ascuțit cuțit pe care l-am putut găsi. Eram pe cale să-mi tai venele, când dintr-un anumit motiv m-am oprit. În acel moment Dumnezeu m-a întâlnit, m-a tras înapoi și mi-a arătat ce făceam și mi-a spus: „Așa vrei să se termine viața ta?” I-am spus că nu, dar că simțeam că nu era nimic altceva ce aș fi putut face. Am simțit că Dumnezeu mă chema să-L las pe El să aibă control asupra vieții mele, și cu o disperare absolută, am strigat la El. Dumnezeu a luat acea rugăciune a disperării și i-a răspuns în moduri pe care nu mi le-aș fi putut niciodată imagina.

De-a lungul următorilor câțiva ani Dumnezeu mi-a trimis mentori plini de atenție și care erau înțelegători, cărora le-am putut împărtăși luptele mele, care m-au iubit și cărora le-a păsat de mine chiar dacă nu au înțeles. Când am înaintat în vârstă am început să aflu că rănilor intense din propria mea viață mi-au dat o inimă deosebită ca să ajung la copiii răniți, și în cele din urmă am plecat la Colegiul Biblic ca să fiu pastor de tineret. Deși îmi plăcea colegiul, mă simțeam tot foarte izolat, ca și cum nu aparțineam acelui loc, și simțeam multă rușine din cauza luptei mele. Dar într-o noapte, la o

marturii

Întâlnire de trezire, un alt student din campus a împărtășit cum se lupta cu homosexualitatea, și când m-am dus să vorbesc cu el după aceea, mi-a făcut legătura cu misiunea locală a Exodus International. M-am alăturat grupului de sprijin de acolo, și pentru prima dată în viața mea am întâlnit alți oameni exact ca mine, care se luptau cu homosexualitatea, dar eram hotărâți să-L urmăm pe Dumnezeu în viețile noastre.

Drumul către maturizare și plinătate de-a lungul următorilor câțiva ani a fost lung și uneori frustrant, dar Dumnezeu a fost credincios. În timp ce încă mă lupt cu atracția față de bărbați, în ultimii câțiva ani Dumnezeu a început să dezvolte încet și o atracție față de fete, ceva ce n-aș fi crezut niciodată posibil! Dar cel mai minunat este cum Dumnezeu a luat rănilor trecutului meu și le-a folosit ca să mă facă un pastor de tineret eficient. În ultimii nouă ani Dumnezeu mi-a îngăduit să-mi fac cunoscută povestea ca să ajung la alți adolescenți care sunt răniți, și să exprim vindecarea, harul și dragostea Lui în viețile lor, în moduri în care cei care nu au trecut prin unele dintre lucrurile prin care am trecut eu, nu pot să o facă. În trecut simțeam că nu valoram nimic, că eram ciudat și că nu aparțineam nici unui loc, dar Dumnezeu mi-a dat o identitate nouă: acum Îi aparțin Lui, și acesta este cel mai bun lucru din lume.